

L'Església organitza Colònies d'Estiu

► Moltes parròquies i institucions d'Església organitzen tandes de Colònies d'Estiu per a nens i nenes. Les Colònies són una escola de convivència i de creixement en la fe, amb diverses activitats de formació i de jocs i amb una pedagogia de la fe. El Sr. Bisbe Josep Àngel fa cada any una visita a les colònies organitzades per parròquies de la diòcesi de Terrassa.

Aquest any, el dia 5 de juliol, ha visitat les Colònies d'Estiu organitzades per la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès al Santuari de l'Om a Sant Jaume de Frontanyà (diòcesi de Solsona).

GLOSSA

Vespre d'estiu, vespre de la vida

Conversa d'un vespre d'estiu, a la fresca, quan el sol es pon. Un grup de persones, homes i dones, al llindar dels setanta anys i asseguts en unes cadires disposades en rotllana, parlen de la vellesa, de l'etapa vital que ara viuen. Els preocupa com continuar assolint un projecte de vida ric, creatiu, significatiu per als joves, en especial els de les seves famílies. És ben cert que viure la vellesa de manera significativa és, en la mesura que es viu amb autenticitat, un punt de referència fecund per als joves i per a tothom. La vellesa, per a bé i per a mal, és temps d'autenticitat. Una de les senyores comenta «que la vida passa per etapes, una de les quals, la darrera, és la vellesa. Però no s'envelleix de sobte. Durant molt de temps tot va barrejat, els fenòmens d'envelliment caminen a la mateixa velocitat que els de desenvolupament. Cal mirar la vellesa, i també la seva proximitat, sense por, sense perdre l'esperança».

«Aquesta arrel d'esperança és per a totes les edats. Saber viure amb plenitud el moment present, confiant en Déu, és el que cal saber viure en cada etapa de la vida. Fins i tot —per què no?— davant la mort, moment suprem de confiança», afegeix una altra senyora. Malgrat tot, a les persones ens agermana la ca-

pacitat d'esperança, la capacitat de trobar sentit en cada moment de la nostra vida, i aquesta perspectiva no l'hauríem de perdre mai. Cada edat té les seves formes d'esperança —més abrindada una, més serena una altra—, però en totes podem descobrir aspectes de la qualitat humana.

«La capacitat de reflexió i el seguit d'experiències viscudes amb mirada creient —diu un avi— ens han de fer romandre espiritualment oberts a allò que és nou». És ben cert que hem de vetllar per mantenir aquesta capacitat d'obertura en la vida de cada dia, en aquells detalls que permeten de seguir endavant o que ens van tancant en els hàbits ja establerts i ens fan vells en el sentit pejoratiu de la paraula. Un dels beneficis de la fe és que atorga perspectives d'esperança a la vida humana.

Els avis poden estar tranquils. Els joves amb qui comparteixen la vida valoren tots aquests aspectes apuntats, que a la llarga influeixen en el seu tarannà personal. El desenvolupament de la societat demana que les edats visquin juntes, que es beneficiïn les unes de les altres. «Veuen créixer segurs els seus fills i contemplen els seus néts» (Jb 21, 8).

Enric Puig Jofra, SJ

Entrega de nomenaments

El dilluns dia 1 de setembre, a les 12 del migdia, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses farà entrega dels nomenaments als nous rectors i d'altres càrrecs al servei de la diòcesi. L'acte tindrà lloc a la sala d'actes de la Cúria Diocesana.

REMEU MAR ENDINS

Canvi climàtic: l'extinció d'espècies biològiques

Un dels efectes del canvi climàtic —que avui es dona com un fet comprovat— és l'extinció d'espècies biològiques, un fenomen que s'accelera molt darrerament. Segons uns càlculs fidedignes, que prenc d'un altre article del sacerdot i científic Francesc Nicolau, publicat a *Catalunya Cristiana*, es calcula que de deu mil a quinze mil espècies de vivents del nostre planeta desapareixen cada any. O, si no desapareixen, es troben amb dificultats per a sobreviure a la terra. Darrerament el cas de les abelles ha cridat l'atenció dels mitjans de comunicació. Perquè, tant aquesta com altres espècies, resulta que fan un servei a l'equilibri ecològic molt important.

Ja l'any 2001 la declaració que es va fer a Göteborg va proposar a la Unió Europea frenar la pèrdua de la biodiversitat abans del 2010, que va ser declarat com a Any Internacional de la Biodiversitat, però els objectius proposats estan molt lluny d'haver-se assolit.

El lector es pot preguntar: tan important és això? Ja sabem que al llarg de la nostra història geològica s'han esdevingut cinc grans extincions d'espècies, l'última de les quals fa uns 65 milions d'anys —a causa d'un gran meteorit, segons sembla— va ocasionar la mort de gairebé el 50% dels vivents, entre ells els dinosaures, que el cinema i altres mitjans han fet tan populars, valgui l'expressió. Temps era temps. Eren altres moments de l'evolució del nostre planeta.

Ara, en canvi, la causa de la pèrdua gradual però accelerada d'espècies ve de l'acció humana que està provocant també el canvi climàtic. A més, la fragmentació de territoris per excés d'urbanització, les tals de boscos, els incendis, les barreres a la comunicació natural que són les autopistes, autovies i ferrocarrils, les preses que impedeixen la reproducció de peixos, la cacera o pesca incontrolades, a més també de la contaminació atmosfèrica, contribueixen en un gran percentatge a la desaparició d'animals que ens són útils per a l'estabilitat biològica planetària.

Els biòlegs ens diuen que la varietat de les espècies és garantia d'equilibri a la terra i que la minva de la biodiversitat produeix efectes funestos. I a més, que cal mantenir també l'equilibri propi de cada lloc o hàbitat. Moltes espècies de peixos d'aquari, exòtics, han esdevingut un perill per a la fauna autòctona després que han estat alliberats en rius o estanys. Tots haurem sentit parlar del mol·lusc zebra, que tants maldecaps ocasiona als pescadors i arrossaires del delta de l'Ebre, després que hi ha estat introduït accidentalment.

Què puc dir en conclusió? Que no podem destruir l'obra de Déu pels nostres capricis. Que cal respectar l'equilibri dels ecosistemes. I, en síntesi, que Déu ens va donar la possessió de la terra perquè la cultivéssim i la guardéssim, no per destruir-la. L'ecologia és avui una crida a la responsabilitat dels homes davant el present i el futur de la terra.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

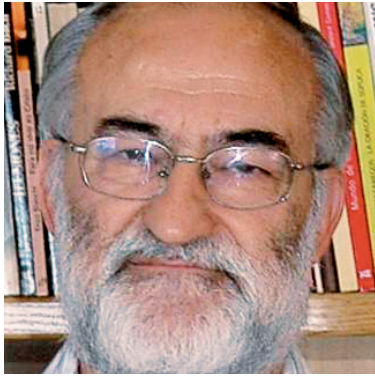

FOTO: JOSEP LL. BURGUERA

► **CRISTÓBAL LÓPEZ**

Rellançament salesià

Des del passat mes de juny, la península ibèrica salesiana ha quedat dividida en només dues províncies: la de Maria Auxiliadora, amb seu a Sevilla, que comprèn les obres salesianes d'Andorra, les Illes, Catalunya, Aragó, València, Múrcia, Andalusia, Extremadura i Canàries; i la de Santiago el Mayor, amb seu a Madrid, amb la resta. Cristóbal López, fins ara inspector a Bolívia, és provincial de la Inspecció Salesiana de Maria Auxiliadora. «Volem que la unificació sigui una ocasió per a un rellançament del carisma salesià i de la missió en favor dels joves», afirma.

Què comporta aquest càrrec?

Una gran responsabilitat, ja que es tracta d'animar i governar 53 comunitats religioses, amb més de 80 obres educatives i pastorals, i un total de 470 salesians religiosos, a més de l'àmplia família salesiana.

I què suposa?

Deixar-se portar per Déu allà on Ell em vol i em crida. El *retorn a casa* després de trenta anys m'està suposant moltes emocions, així com un redescobriments d'un món pràcticament nou per a mi. Però he d'aclarir també que casa meva, per a mi, és el món, i la meva família, la humanitat; i que m'he sentit a casa tant al Paraguai com al Marroc o a Bolívia, on he estat aquests trenta anys.

Gaudeix de bona salut, el món salesià?

El món salesià comprèn presències a 132 països, molt diversos entre si. La salut general de la Congregació és bona, malgrat la crisi postconciliar que totes les congregacions han passat, sobretot en el món occidental. A l'Àfrica i l'Àsia, la Congregació està en franca i forta expansió.

Oscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

L'estil de presència de l'Església

«**D**éu viu enmig dels ciutadans», diu el papa Francesc (EG, 71). La presència de l'Església a la gran ciutat, segons el meu parer, ha de tenir quatre característiques. Ha de ser:

1. Una presència **plural**, perquè la parròquia no és l'única institució evangelitzadora (EG, 28), hi ha altres pols que són una riquesa de l'Església (col·legis, centres socials, hospitals...); però la parròquia «no és una estructura caduca» (EG, 28).
2. Una presència **acollidora**. L'acolliment cordial és un fet capital (EG, 125, 169 i 171). Cal valorar cada persona en allò que és. Oferir-los allò que cerquen i prendre's seriosament el seu itinerari biogràfic.
3. Una presència **solidària**. La comunicació de l'Evangeli implica la humanització d'aquest món. «Evangelitzar és fer present en el món el Regne de Déu» (EG, 176).
4. Una presència **humil**. Una presència gratuïta, que es fa present enmig d'una vida urbana dominada per criteris d'eficàcia tècnica i de rendibilitat econòmica. Una presència que escolta persones soles i ferides, que és llum del món, en l'esperança de la Jerusalem celestial. Aquest estil de presència «millora el cristià i fecunda la ciutat» (EG, 75, al final).

(De la ponència del Dr. Alphonse Borràs, de Lieja, Bèlgica, al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

«La felicidad: un gran bien»

Desde los padres del desierto (s. IV-V), pasando por los maestros espirituales y la más moderna psicología y psiquiatría, se afirma que «la felicidad es un gran bien que se ha de buscar y de trabajar». De ahí que hayamos de:

- Abandonar la prisa y el estrés. No son provechosos ni para el cuerpo ni para el espíritu. Perderíamos calidad de vida.
- Gozar de las cosas más pequeñas e insignificantes: el canto de un pájaro, la belleza de una flor, la brizna de una hierba, una sonrisa gratuita.
- Ser bondadosos, generosos. Cosecharemos alegría.
- Todo cuanto hagamos, realicémoslo con ilusión.
- Tu trabajo, por pequeño que sea, hazlo lo mejor que sepas y puedas. Por la noche, experimentarás el contento interior del deber cumplido.
- Aprendamos las lecciones pertinentes de toda dificultad y fracaso. Si el dolor pasó, quedan las cicatrices. Nos serán útiles.
- Evitemos, si podemos, a las personas envidiosas. Pueden complicarnos la vida. Necesitaremos más virtud.
- Templemos nuestra voluntad. Cultivemos la espiritualidad cristiana. El contento y la felicidad... no tardarán en llegar.
- No nos preguntemos si somos felices. Pregúntate más bien si los que conviven y trabajan contigo... viven y son más felices.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¿Caminantes o turistas?

Nos encontramos en un tiempo de trabajo para unos, de descanso para otros. Paro, preocupaciones, enfermedad. Fiesta y encuentro. Montaña, playa y deporte. Oración y profundización. Cultura y compañía. Hablamos de turismo y de sosiego. Entidades civiles y eclesiales nos presentan propuestas diversas.

Recomendaba Francisco a los cristianos «no ser turistas existenciales», ni «cristianos inmóviles», sino testigos de una «fe que camina» siguiendo las promesas de Dios. Él nos ha preparado «cielos nuevos y tierra nueva»... No recordará ya el pasado, las fatigas... será todo nuevo. Es la promesa de la alegría.

Nuestra vida es «creer y ponerse en camino». Él es fiel y no falla. Lejos de ser cristianos cumplidores, pero inmóviles, caminemos hacia las promesas. Si nos equivocamos de camino por «nuestra condición de pecadores, el Señor nos da la gracia de poder regresar». Sin engañarnos a nosotros mismos, sin hacer como «los que caminan pero no hacen camino»: los *turistas existenciales*, los *turistas teologales*, que dan vueltas por la vida, «pero que nunca dan un paso hacia adelante».

«Pidamos al Señor la gracia —exhorta Francisco— de retomar el camino, de ponernos en camino hacia las promesas.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 25. ■ Dilluns** (□ Lleida, Urgell) (lit. hores: 1a setm.) [2Te 1,1-5.11b-12 / SI 95 / Mt 23,13-22]. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago); sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; santa Patrícia.
- 26. □ Dimarts** [2Te 2,1-3a.14-17 / SI 95 / Mt 23, 23-26]. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona 1843 - Llíria 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.
- 27. □ Dimecres** [2Te 3,6-10.16-18 / SI 127 / Mt 23,27-32]. Santa Mònica, mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.
- 28. □ Dijous** [1Co 1,1-9 / SI 144 / Mt 24,42-51]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; sant Julià, mr. (s. IV).
- 29. ■ Divendres** [1Co 1,17-25 / SI 32 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste. Santa Sabina, mr.
- 30. ■ Dissabte** [1Co 1,26-31 / SI 32 / Mt 25,14-30]. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).
- 31. ■ † Diumenge vinent**, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 20,7-9 / SI 62 / Rm 12,1-2 / Mt 16,21-27]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona.

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 22,19-23)

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meva ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,33-36)

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,13-20)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes». Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu». Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del Regne de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel». Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 22,19-23)

Así dice el Señor a Sobnà, mayordomo de palacio: «Te echaré de tu puesto, te destituiré de tu cargo. Aquel día, llamaré a mi siervo, a Eliacín, hijo de Elcías: le vestiré tu túnica, le ceñiré tu banda, le daré tus poderes; será padre para los habitantes de Jerusalén, para el pueblo de Judá. Colgaré de su hombro la llave del palacio de David: lo que él abra nadie lo cerrará, lo que él cierre nadie lo abrirá. Lo hincaré como un clavo en sitio firme, dará un trono glorioso a la casa paterna.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Señor, tu misericordia es eterna, no abandones la obra de tus manos.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón; / delante de los ángeles tañeré para ti, / me postraré hacia tu santuario, / daré gracias a tu nombre. R.

Por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera a tu fama; / cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

Jesús lliura les claus a sant Pere, pintura de Vincenzo di Biagio Catena (c. 1470-1531)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 11,33-36)

¡Qué abismo de generosidad, de sabiduría y de conocimiento, el de Dios! ¡Qué insondables sus decisiones y qué irrazonables sus caminos! ¿Quién conoció la mente del Señor? ¿Quién fue su consejero? ¿Quién le ha dado primero, para que él le devuelva? Él es el origen, guía y meta del universo.

A él la gloria por los siglos. Amén.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 16,13-20)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesarea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que es el Hijo del hombre?» Ellos contestaron: «Unos que Juan Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?» Simón Pedro tomó la palabra y dijo: «Tú eres el Mesías, el Hijo de Dios vivo.» Jesús le respondió: «¡Dichoso tú, Simón, hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado nadie de carne y hueso, sino mi Padre que está en el cielo. Ahora te digo yo: Tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra, quedará atado en el cielo, y lo que desates en la tierra, quedará desatado en el cielo.» Y les mandó a los discípulos que no dijese a nadie que él era el Mesías.

COMENTARI

Tu ets el Messies, el fill del Déu viu

Text notable el d'avui, que ens ofereix una confessió de fe de Pere que no tenen ni Marc ni Lluc. Jesús pregunta als deixebles qui creuen que és. En la resposta, Marc posa en boca de Pere una confessió prou significativa, però molt austera: «Tu ets el Messies». Lluc fa més explícita la confessió: «Tu ets l'ungit (Messies) de Déu». Mateu, per part seva, reporta una confessió encara més solemne: «Tu ets el Messies, el fill del Déu viu». L'afegit és important. Primer perquè recull un missatge sobre Jesús que Mateu ofereix des del començament de l'evangeli. Però també perquè és la confessió de fe de la comunitat de Mateu. Vegem-ho.

Ja sabem que Mateu s'obre amb la genealogia i el naixement de Jesús per obra de l'Esperit Sant.

Jesús, doncs, serà fill de Déu d'una forma ben diferent de com ho havien estat David, els profetes o els homes i dones pietosos. La importància d'aquest fet està recalçada en Mateu per un detall significatiu. Els dos textos profètics que presenten la filiació divina de Jesús són textos que vénen «de part del Senyor». És Déu mateix qui, en Mateu, presenta Jesús com a fill seu: «El que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La noia tindrà un fill i li posaran Emmanuel, que vol dir Déu amb nosaltres» (Is 7,14 a Mt 1,23); «he cridat el meu fill d'Egipte» (Os 11,1 a Mt 2, 15).

La mateixa presentació la tenim en l'escena del baptisme: «Aquest és el meu fill», fet públic per a tothom. Torna a repetir-se en la transfiguració. Per això no sorprèn que els interlocutors l'utilitzin amb reserves —«si ets el fill de Déu...»— tant en les temptacions (4,3.6) com en l'escena del calvari (27,40.43). A la llum d'aquests textos, resulten molt significatius els tres llocs en què es presenta la confessió de Jesús com a fill de Déu: els deixebles en l'escena del llac (14, 33), Pere en el text d'avui (16,16) i la confessió del centurió i els qui són amb ell al peu de la creu (27,54). En conseqüència, el baptisme cristià es farà en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant (Mt 28,19).

VIDA DIOCESANA

10 ANYS DE VIDA DIOCESANA EN DATES (VI)

2010

- **18 de gener.** Mons. Saiz Meneses beneeix un pis de Càritas a Terrassa per a l'acolliment de dones abandonades.
- **21 de gener.** Trobada dels diaques permanents de la Província Eclesiàstica a Terrassa.
- **1 de febrer.** Mons. Saiz Meneses beneeix un pis d'acollida i de reinserció d'expressos a La Torreta (La Roca del Vallès).
- **11 de febrer.** Mons. Saiz Meneses beneeix una casa per a l'acolliment de persones sense llar a Terrassa, propietat de la parròquia del Sant Esperit i gestionada per la Fundació Busquets.
- **8 de març.** Jornada de Formació per a preveres i diaques. Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona: «La santedat, do i compromís.»
- **5, 6 i 7 abril.** Mons. Saiz Meneses presideix el pelegrinatge diocesà a Ars amb motiu de l'Any Sacerdotal, acompanyat per preveres, diaques i seminaristes.
- **11 d'abril.** Primera trobada diocesana del Moviment Cristià de Joves de Terrassa a les esglésies de Sant Pere de Terrassa. La trobada s'ha celebrat cada any.
- **25 d'abril.** Ordenació diaconal de Mn. Sergio González Ferreiro, Mn. Carles Matilla Claret, Mn. Javier Peppe-Marquinez i Mn. Silvio Torgrossa Dequigiovanni a la Catedral.
- **Del 3 al 9 de maig.** Primera Setmana de la Família a la diòcesi. S'ha celebrat cada any traslladant-la darrerament als mesos de febrer i març.
- **18 de maig.** Nomenament de Mons. Salvador Cristau Coll com a bisbe auxiliar.
- **22 de maig.** Celebració del X Aplec de l'Esperit a Terrassa.

- **29 de maig.** Lliurament de la 25a edició dels premis del Concurs Bíblic de Catalunya, organitzat pel Grup Avant de Terrassa i presidit pel Sr. Bisbe, com cada any.
- **8 al 12 de juny.** Participació a Roma de Mons. Josep Àngel Saiz en els actes de clausura de l'Any Sacerdotal, amb un grup de preveres de la diòcesi.
- **26 de juny.** Ordenació episcopal de Mons. Salvador Cristau Coll a la Catedral.
- **2 al 8 d'agost.** Participació de joves de la diòcesi amb el bisbe Josep Àngel a la trobada europea de joves a Santiago de Compostel·la.
- **10 d'octubre.** Mons. Josep Àngel Saiz celebra la Dedicació del nou temple parroquial de Sant Quirze del Vallès.
- **17 d'octubre.** Mons. Josep Àngel Saiz celebra la Dedicació del nou temple parroquial de Santa Maria de les Arenes de Terrassa Quirze del Vallès.
- **19 d'octubre.** Creació de la Fundació Mare de Déu de la Salut.
- **31 d'octubre.** Ordenació presbiteral de Mn. Aaron de Larrazabal Buenache i Mn. Mariano Ndong Ekomo a la Catedral.
- **14 de novembre.** Ordenació presbiteral de Mn. Sergio González Ferreiro, Mn. Carles Matilla Claret, Mn. Javier Peppe-Marquinez i Mn. Silvio Torgrossa Dequigiovanni a la Catedral.
- **19 de novembre.** Nomenament de Mn. Manuel Fuentemilla Tarancón, Mn. Lluís Pou Illa i Mn. Joan Carles Montserrat Pulido com a primers vicaris episcopals i distribució de la diòcesi en tres Zones Pastorals.
- **20 de novembre.** Promulgació del segon Pla Pastoral Diocesà (2010-2013): «Enviats a anunciar la Bona Nova» i Jornada de Formació. Mns. Jesús Català, bisbe de Màlaga i president de la Comissió Episcopal de Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola: «La importància del Pla Pastoral a la diòcesi.»

- **8 de desembre.** Consagració de la Sra. Carme Elies Elies com a Verge Consagrada a la parròquia de Santa Maria de Palautordera.
- **11 de desembre.** Benedicció i inauguració de la Cúria Diocesana.

2011

- **28 de febrer al 4 de març.** Mons. Josep Àngel Saiz Meneses és reelegit president de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola, en l'Assemblea Plenària.
- **28 de març.** Jornada de Formació. Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i president de la Subcomissió de Catequesi de la Conferència Episcopal Espanyola, presenta l'exhortació apostòlica *Verbum Domini*.
- **15 d'abril.** Amb motiu de la recuperació del Ritu Hispanomossàrab a Santa Maria d'Ègara, a la sala capitular de la Catedral, conferència de Mons. Braulio Rodríguez, arquebisbe de Toledo, superior major del Ritu Hispanomossàrab: «El temperamento y el alma de un rito. La liturgia hispanomozàrabe.»
- **16 d'abril.** Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presideix la primera Missa en Ritu Hispanomossàrab a Santa Maria d'Ègara, que guarda la memòria de l'antiga catedral de la Seu d'Ègara.
- **1 de maig.** Participació de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses a la Missa de Beatificació del venerable Joan Pau II, a Roma.
- **11 de juny.** Cloenda del centenari de l'Hospitalitat de Lourdes a les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat a la Catedral.
- **29 de juny.** Creació del Seminari Menor Diocesà Mare de Déu de la Salut, ubicat a Vall-doreix.

(Seguirà)

REMAD MAR ADENTRO

Cambio climático: la extinción de especies biológicas

Uno de los efectos del cambio climático —que hoy en día se da como un hecho comprobado— es la extinción de especies biológicas: un fenómeno que últimamente se acelera mucho. Según unos cálculos fidedignos, que tomo de otro artículo del sacerdote y científico Francesc Nicolau, publicado en *Catalunya Cristiana*, se calcula que cada año desaparecen de diez mil a quince mil especies de vivientes de nuestro planeta. O, si no desaparecen, se encuentran con dificultades para sobrevivir en la tierra. El caso de las abejas ha llamado últimamente la atención de los medios de comunicación. Porque resulta que tanto esta como otras especies prestan un servicio muy importante al equilibrio ecológico.

Ya en el año 2001 la declaración hecha en Göteborg propuso a la Unión Europea frenar la pérdida de la biodiversidad antes del 2010, que fue declarado Año Internacional de la Biodiversidad, pero los objetivos propuestos distan mucho de haberse conseguido.

El lector puede preguntarse: ¿tan importantes esto? Ya sabemos que a lo largo de nues-

tra historia geológica se han sucedido cinco grandes extinciones de especies, la última de las cuales hace unos 65 millones de años —a causa de un gran meteorito, según parece— ocasionó la muerte de casi el 50% de los vivientes, entre ellos los dinosaurios, que el cine y otros medios han hecho tan populares, valga la expresión. Eran otros tiempos. Eran otros momentos de la evolución de nuestro planeta.

En cambio la causa de la pérdida gradual pero acelerada de especies viene ahora de la acción humana que está provocando, también ella, el cambio climático. Además, la fragmentación de territorios por exceso de urbanización, las talas de bosques, los incendios, las barreras a la comunicación natural como son las autopistas, autovías y ferrocarriles, las presas que impiden la reproducción de peces, la caza o la pesca incontroladas, además de la contaminación atmosférica, contribuyen en un gran porcentaje a la desaparición de animales que nos son útiles para la estabilidad biológica planetaria.

Los biólogos nos dicen que la variedad de las especies es garantía de equilibrio en la tierra y que la disminución de la biodiversidad produce efectos funestos. Y además, que es también necesario mantener el equilibrio de cada lugar o hábitat. Muchas especies de peces de acuario, exóticos, se han convertido en un peligro para la fauna autóctona tras ser liberados en ríos o estanques. Todos debemos haber oído hablar del molusco cebrá, que tantos quebraderos de cabeza ocasiona a los pescadores y arroceros del delta del Ebro, después de haber sido introducido allí accidentalmente.

¿Qué puedo decir en conclusión? Que no podemos destruir la obra de Dios a causa de nuestros caprichos. Que es preciso respetar el equilibrio de los ecosistemas. Y, en síntesis, que Dios nos dio la posesión de la tierra para que la cultiváramos y la guardáramos, no para destruirla. La ecología es hoy una llamada a la responsabilidad humana ante el presente y el futuro de la tierra.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa